

[Bindslev.]

en Sag for sig — jeg skal senere i en anden Sammenhæng komme tilbage dertil —, men det er ganske klart, at Udtalelser af denne Art fra Landsdommer Skadhauge bundet i det primitivt menneskelige, den instinktive Modvilje mod at gaa til en Lemlæstelse af andre Mennesker, en Lemlæstelse for at støtte Retssikkerheden i Landet. Selv et saa godt Formaal berettiger ikke til saa drastisk et Skridt.

I denne Forbindelse kunde jeg maaske ogsaa nævne, at den nuværende Socialminister i tidligere Tider meget har advaret imod, at man i Debatten om disse Ting bedømmer Mennesker efter, som Socialministeren udtrykte sig, rene Stutterisynspunkter, og ogsaa meget rigtigt har haft et skarpt Blik for, at, som han udtrykte sig, Racehygiejnens Tanker kastet i Grams vil faa en yderligere forraaende Virkning.

Altsaa, det er noget, som man fra de forskellige Sider er klar over: naar man kommer ind paa en Drøftelse af den Art, er man ved at vende tilbage til Metoder, som i og for sig staar fjernt fra de Ideer, Tiden har gjort til sine; man er ved at tage Metoder op, som man ellers ikke vil vige tilbage for at kalde barbariske. Men dette er for mit Vedkommende ikke et Bevis for, at man er ved at forlade de humanistiske Ideer; man har snarere et Bevis for, at de saakaldte humanistiske Ideer i deres Rendyrkning Gang paa Gang vil komme til at ligge Side om Side med det barbariske. Der er intet at sige til, at Humanismen i sine Overdrivelser slaar over i Barbarismen, fordi Humanismen netop som en frit svævende Størrelse ikke har den tilstrækkelige Modstandskraft til at bevare sig selv i sit rene Væsen, men naturligt graviterer i Retning af noget, den ikke selv kender.

Der er ved dette Lovforslag og ved den tidligere Lov til Omraader, der tages op vedrørende Sterilisation og Kastration, dels Foranstaltninger over for aandssvage og psykisk abnorme Personer, dels Foranstaltninger over for Forbrydere. Naturligvis er disse Omraader væsensforskellige og burde holdes ude fra hinanden. Det har man nu imidlertid ikke villet gøre, og der kan være den Berettigelse derfor, at de Indgreb, der er Tale om, er i alt væsentligt de samme. Man har peget paa, som ogsaa Landsdommer Skadhauge gør det, at man ønsker Kastration gennemført som tvungen Foranstaltning, men udtrykkelig paapeget, at det

dermed ikke er Hensigten at gennemføre den som Straf.

Jeg hører til dem, der beundrer Jura, men undertiden forekommer det mig, at de juridiske Begrebsbestemmelser er saadanne, at almindelige Mennesker i alt Fald ikke umiddelbart kan følge med. Det er muligt, at det i juridisk Henseende ikke er en Straf, der her er Tale om, hvilket jo understreges ved, at de paagældende foruden at skulle underkastes Kastration tillige skal have den Straf, som de ifølge Lovens øvrige Paragraffer maa underkaste sig. Men man maa vel have Lov til at spørge, om der kan tænkes nogen Straf, der er værre — bortset fra, at man kapper Hovedet af Folk — end just at foretage det revolutionære Indgreb i et Menneskes Tilværelsesform, som Kastrationen er.

Der er en ejendommelig og tragisk Ironi i dette, at Samfundet ved Lov gennemfører en saadan Lemlæstelse af Mennesker og saa ligesom klapper det stakkels Individ paa Skuldrene: Tag den bare med Ro, det er ingen Straf! Jeg tænker, at Individet er ligeglad, om det er Straf eller ikke, for man kan dog vist ikke, som jeg allerede har sagt, paa mere indgribende Maade gribe ind i et Menneskes Tilværelse end ved at omforme hele dets Tilværelse som Kønsvæsen. Det er det, der er Tale om, og dette gør man, vel vidende, at Kastrationens psykiske og fysiologiske Følger er af betydeligt omfattende Karakter.

Der er ganske vist en Forskel i Retslægeraadets Indstilling til Straffelovkommissionen af 1922 og Retslægeraadets Indstilling, saaledes som den ledsager det foreliggende Lovforslag. Dengang, i 1922, fremhævede Retslægeraadet, hvis jeg maa have Lov til at citere et Par Gange: „Hvad de udvoksne Individier angaar, vil Kastrationen kunne medføre en Forandring i deres psykiske Habitus i uheldig Retning, i enkelte Tilfælde vil Sindssygdom endogsaa kunne blive Følgen“, og Kommissionen tilføjer: „Hvad angaar Kvinder, burde det være almindelig kendt, at Operationen ofte medfører alvorlige psykiske Lidelser navnlig i Form af Depression, som kan være meget dyb og strække sig over lange Tidsrum, og som kan føre over i egentlig vedvarende Sindssygdom.“ Den første af disse Udtalelser gaar paa den Bestemmelse, som indfører tvungen Kastration paa Forbrydere, den anden paa den Bestemmelse, som mere tager Sigte paa Kastration af aandssvage Kvinder, men altsaa i begge Tilfælde har man fra 1922 Retslægeraadets klare Udta-